

V. V. R.
A.

Maandag 5de November 1916.

Requiem-mis voor onze gemeneerde
helden... en niet g' harte weest worden,
g' en alle verkrachten als ons dienst hielden
niet het recht niet hem bloud bezegeld hebben
houwelijc op dit ongeloof vallen.... huorden
er ruggen pulchri gullen plukken voor de
vrijheid van hun land.

Hij stijden tegen den stoffelijker aijant van
on geliefde landen, maar wij, de gelovigen,
voor wie je stijdt, wij mochten ons over voelen,
bereidt het den veldtocht niet tegen een
stoffelijker man en gestelyker aijant.
de verfremding:

Daar oorlog, des onze dapp, en bren vrije va-
derland gullen bededen, j' ziel op ons, het
jougelingschap van u, on sposas alleen, de
plicht aenga ons volle op te bewaren door
j' en god dienst en j' en seul, want gij die
zalzel gebeden en gescreden hebben voor
de stoffelijke welraad van ons land, guly
van een verdende niet anweten.

En u lieve God dat hij in het jougelings-
schapsmeed en crucifix van spaderen
om voor dat grootsel iederaal te strijd
te lieden, te overruinen of --- te sneven!

C

Dries

H.W.

V. V. R.
V.

Maandag 6de November 1916.

Wat is het toch recht heerlijk
op j' en manne te zitten dwanen
over huis --- j' en zig ---
vonden, vergozenen in een mollige
gesel, maest & ronkende, knor-
hend sloven, j' wijnend aan 'n
lange wit-stenen pijpe waarvan
de blauwe wolken een spon om j' en
hoofd ~~daar~~ dwanen, in verdacht
in de ligging van j' en tongbed ---
moeder, met den bul op 't puntje
van haarnus, zit bij de lafel te bree
of leverge zit doort' aninkebollen ---
schat wenscar --- breit en steek of lue
en sluiert over in ... bieder, stille
gedachten in j' en hoojje sunnen en geniet
eener onse Vlaamsche soet-hart spreken
meesters ... geen enkel woord simpelt
dierlike huuslijke stillet, maar
hunne harten spreken zooveel te
meer. --- en mischen denken
j' oock wel over mij. die redt godlunig
weg ben zonder die duurbare wegen
een aan myn bogen te ruagen
dunkelen. ---

66

Wijning

A.
V. V.
V.

Dinsdag 7de November 1916

A.
V. V. N.
V.

Wat is aangrijpig - vrouweige dag --.
is drukkeende vormende ~~over~~ beweging,
de lucht ---- de buidel is bezwaard
met vele zwartte wollenen, die
veeren, leeren ---- als zwartte
feiten die zich trochter wit te
wurzelen door hunne kruinen----.
als een handgemaan gevonden liegen regt
men de wachtelvinden del tegen elkaar
des op, bussen en leien, zwijnden
en knijpelen -- juweel regendruppels
pletten gluisend op den of rond als
voogels..... dit reuzengroepje heeft dus
oed zwart op m'n ghele -- moest
ge benaamd voor later in 't lezen,
want 't is husscher guist en getier
en gulle dwarslvinden dat ze
later gal han er weer geslungen
worden, en gicht gal in weten recht kunde,

Wijns

Woensdag 8ste November 1916.

'K lag al goed gedoden in mijn
bedden, toen een zacht gekraai mij
oor veraste, ik luister vandachtig
--- ja, 't is dan in mijne vleerscak
een geluid dat achtig de stilte breekt
en mijn hart bewaagt: een minis
muischen!!! O, weel!: Zoo je
eens lees me spiegelde aan mijne
smasselijke beschuitjes! Jaas mijn
hongerkoek hoort een buidel!!!
Ik dach, hoeft om je benaamd om
en weg te krijgen, & maar te verjagen,
je moet zich daar wel thuishouden
Want je goo goed blijft plakken, stinkt
goudteter is op een sleep mij
stuk aan de rust, die nevens mijne
versterk sliekt, om je te verjagen;
minus wet stand us verstand, hoe
houd ik me later beet nemen! want
ik was --- ja, wat jou het wegen!... even
dig de regendruppels die konden op mijne
ruiten.

Verlicht, kroop ik gauw weder in mijnen
molleg warmer bedden en 't sliep in,
gaat dat geen minisje, mijne goede
beschuitjes en lekkere honigkoek had
bedorven.

15

Wijns

1. 4/12.
v.

Donderdag 9^{en} November 1916.

Begraving van Mr. Stittmanns.
Hee een vondig! voorop meer politie-
maanen, volgde dan t'lyk en meer
rijksmensen sloten den stet.

Begraving vandaag van zielk een geno-
man: een vondig had hij geleefd, een
vondig de goede werken rond zich gespaaid
en zich opgeofferd voor de armen, meer
dan eer een roem maar alleenlijk uit
liefde tot God; een vondig is hij gestorven
en, door de hyden gedwongen, ziet hij
niet een vondig begraven worden.

Ja, hoeveel schooner is het niet mit op-
leid te worden meer enke datste vrouw,
door verschillende diepontroerde en durendas
hadden dan omringd met houppelachtige
heeren en minnaders die zich enkel uit
"officieren", hoofde Romea - - - verreken.
Hog lang zal het buil van den symfotiek
bischop in ieder hart van zijne kinderen
geprint blijven, maar vooral in den
der armen - van wie hij heel g'm
leven aangeweid heeft.

4,50

Wijns 15

A.
V. 1. 11.
v.

Vrijdag 10^{en} November 1916.

Wat heb ik via de wandeling een schoon
schouwspel genoten: een beulen:
stalig, sterk uitgezet op zijne welge-
vormde beenen, 't hoofd in de lucht; slous
het deur, en snoof met welbehagen
de gevarende landlucht in.

In eens, gesprongen door heel het jengdige
leven dat in hem ~~zond~~ vreescht, siedert
het, spankt zijn pooten en vliegt weg als
een pijl uit een boog; onstuimig,
wild, niet van wellust glinstende oogen
de manen macht moedig oproerend in
de lucht, rent en draait het de weide
open weer, om een den een gebrechte
van uitlundige blijheid afblauwend.

4. Latst geh vulken, wankelt en rukt zijn
de pooten in de lucht, niet wellust in
het mollige gras, 't blijft liggen, al dord,
als 't wilde 't lieve dragen fluisken dat de
grasholmpjes die hem zielk een jacht om
geving bes verschaffen; maar weder
kijkt hem 'n bloed, en, venzen, alsoer
sene onzichtbare hand opgezeegd springt
het recht en heen en uit zijne dolle
bewindig jengdige vaart.

15

Wijns 15

A.
V.V. 12.
Y.

Maandag 14th November 1916.

S.
1.7.12.
Y.

14
"Sint Maarten! Wat al herinnering,
soosert dien dag ons voor den geest.
O ja 't was een uiterst plechtige dag voor
onze kinderharten.

Dien nacht sliepen we niet! 't Was
een wachten en gewachten in ons de nacht geworden
den bedden. 't Spoort ons voor den geest: Sint
Maarten, met zijn laarzen, zilveren baard, in
gouden stofende rechter hand een aan den linken
arm eenen mand... Zijn ogen bleef knikkend bollen
staan voór ons deur; de goede man stapte
af, zweefde omhoog en daalde langs de
ramen klimmen; hij nam weggingen de
rapen en wortels uit den "geulden kof", voor
zijn ogen, dan overstoot hij den brief, luichts
te voeren door hem van dat oockende van ons
bedden weggehoochd, en uit de mand kwa
men allerlei goete kommenijen te voorzij:.
verschijnsel van mannequin, tulpen, suiker,
spijker met chocolade, heijers en hondes uit
Suiker... gelijk knopjes en coconuts waren.
hoe wouwde en wanwelde ik dat kunnen in
on brein dooreen, om hoe langenwele voor den
"op zijn", om te gare, rond de tuifl & dansen
den spelen eenen bedrukkende!

Oh, gekunstige, galige kinderjaren.

4,5

Wijnen.

Maandag 15th November 1916.

15
Tertdag des Konings! Terwoeds zou men
die drie woorden van alle communiaan
kunnen daarsellen, doch wil dit hier
wel leggen over de bijzondere personages
uit "pour la couronne", door Fr. Coppeli, te
Den Haag opgevoerd. Ja, 't is een prech
tus, bovenstilke; fijnheid van karakter
wordt er gespaard niet fijnheid van vorm.
Constantijn de jongeling, val edele ge
vaechter die leeft als hij mocht gewezen trots
bav g'n vaderland, leert ons hoe toe ons
vaderland moeten bewinnen, het bewinnen
voor zijne onder: eerst de liefde tot God,
dan tot g'n vaderland en den tot g'n onder.
Datzelfde de laot gevallene vrouw,
sme bewijnsig stand olet haer bergh
laat dragen en het edel hart van Bou
comit, om haer tydelijke wellust te
voldoen: om koninklijke geschenken
te worden.

Brancaans, de vlaamsche heldhaftig
krijger, hy; die heel alleen, sinds jaren
de Notische golven der Turkische vijgenzel
aan zijne voeten had doen breeken, bij
groot dalen tot en verreder van zijn land
en hoe! omdat hij & heeft zijner
vrouw hoger schullen dan de
liefde voor g'n vaderland.

Hoe hebbet we niet geïll bij de onthooping
van het spel! Hey, Constantijn, wiek wel!
It is plicht dat; hiervoor heeft hij z'n
heider dootstellen van hem f'n god te latez
verloochend en f'n volk in een ogrund van
jammeren te storten. Ja, wantlijc diep
is echte Jan een vaderland liefde.

Jeker was het prechtig, oerprechtig
zelfs; ja wij hebbet gewenst dien
Constantijn liejn. nuar ...
nuochter ons, is zig hetger mijn hart
valt.... ik weet in mijne moedhael
niet, en ik weet niet, er is toch iets
dat daar komt, alhouwel ik zig Merkeel
het nof den, is in bewondering
stand voor het schijf. -

Wij

N.
v.v. 19.
v.

Donderdag 16 November 1916.

De regering Hollandia's best reude
meipopularie en ha (la langue française)
meicommunist. (Droit Const.-Manor et Welfare)
Dat was de oorzaak der annexering
van 1890: het Hollandse regering
"meicommunist. De fransche taal en
je gijn in opstuur gekomen - Eriwij,
Vlaamijen, wiss taal verover meipij
wien uien, wut onenig oel de ekker,
en veinse taal weert opdruijen, wij zouden
deenvredig het hoofd moeken buigen, wij
zouden gewillig oel die bittere fransche pijn
moeten ingewingen die in ons land het edele
vrees zou snoeden. De liefde tot jin minderling
En als we dan nietjacht woorden slieks
moer een beekje over om recht vragen dan
is't een ophuilen getier van den andere
wereld. Dan willen ze onge: slachta is hum
stemmen van berouwvaartigheid doen oelang
jaan, en dan ze onge valt suiter door hen
eenvrij te maagd: verrader, vreuder; als gij niet
minder in hen recht gescrewt deh wij,
het niet de wapen genomen hebben, maar
in plaat, van door humme antijugten
om tot guingen te brengien, zhelden je
noogmer het zelfbewustzijn in ons
wunnen er vuren om oen dat den
skrijf; en dat gel. Nammen dat de te lang